

Недѣля. Нали е зяпнала по Чавдара. . . Ей я — да каже (обръща се къмъ Райна). Кажи дъще, баба ти Мария пита.

Райна. Че азъ му казахъ.

Мария. Какво му каза, чедо?

Райна. Казахъ му, че съмъ дала дума другиму.

Мария. Ехъ, то е тъй. . . За Чавдара, де. . . Ами не може ли нѣкакъ. . .

Райна. (Ропнато). Да се повърна ли?

Мария. Ако може Райне, безцененъ камъкъ ще ми си. Да знаешъ каква тжга е на сърдце ми.

Райна. Бабо Марийо, дадена дума — хвърленъ камъкъ.

Дълго мълчание.

(Баба Мария е като ударена въ главата, става и се олюлява. Въ това време се отварятъ вратитѣ и влиза Илия, който едва се държи на краката си пиянъ).

Илия. Е, ще свирятъ ли зурлитѣ? . . . Туй де, тъпанитѣ да бумтятъ.

Мария. (Гледа сина си презъ сълзи. Хваща го за ржка). Мари мамо, че идва ли се пиянъ-залѣнъ! . . .

Илия. Мале. . . Отъ тжга, мари мале. . . Обичала ли си нѣкога, мари мале. . . Кажи ми де! (Къмъ Райна). Чувай бе, Райне! . . . Баримъ на мама. . . за мама. . . че азъ. . . азъ, такози. . . обичамъ те, бе Райне. . . (Приближава я, ала тя се отдалечава). Азъ. . . азъ, таквозинкана. . . не ямъ ора. . . ора не ямъ. . . само таквозинка. . . (пакъ се спуща къмъ Райна, но се поваля на земята).

Мария. (Издига сина си, хваща го подъ ржка). Хайде си майка. Хайде си дома. Тамъ ще ти разправя.

Илия. (Дърпайки се). Ама азъ. . . азъ искамъ. . . какъ! . . . какъ! . . . аджийски синъ. . . че такоа аджийски синъ. . . че какъ тъй? . . .

Мария. (Дръпва сина си за ржка и излиза безъ да каже сбогомъ).